

บทนำ กาลครั้งหนึ่ง...ความรัก

ผมชื่อสี่ครับ เป็นลูกชายคนที่สี่ของตระกูลวิจิตสกุล
ผมกำลังเรียนแพทย์อยู่ชั้นปีที่สี่แล้วครับ โหะๆ ไม่คิดว่าจะเรียนมา
ได้ถึงตอนนี้ ความจริงผมยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองอยากเป็นหมอ --^ อาจ
จะเป็นเพราะว่าตอนแรกผมอยากมีอาชีพแนวๆ พวกเฮียๆ ทั้งหลาย
ดูอย่างเฮียหนึ่ง (เฮียคนโตอะครับ) เป็นถึงตำรวจสากล เฮียสองเป็นถึง
วิศวกรระดับเทพ ส่วนเฮียสามเป็นถึงจิตรกรชั้นเซียน

แล้วผมล่ะ --?

ครูเหรอ...

โนววอ!! บ้านผมเปิดกิจการเป็นโรงฝึกศิลปะการต่อสู้ครบวงจร
ผมเลยได้เป็นครูสอนต่อสู้มาตั้งนานละ

ทหารไง...

ไม่เอาอะ =_= มันซ้ำกับเฮียหนึ่ง ตำรวจกับทหารก็ครือๆ กันล่ะว่า
ทนายล่ะ...

เอ่อ ผมไม่ชอบกฎหมาย อ่านแล้วงง

หมอล่ะเป็นไง...

8

นี่แหละ!! เข้าท่า O_O วะสะฮาๆ เพราะพวกเฮียๆ มันต้องไม่มี
ความรู้ด้านนี้แน่นอน =w=

และนั่นทำให้ผมหน้ามืดเล็อกเอ็นท์คณะแพทย์ฯ แต่พอได้เข้าไป
เรียนปั๊บ ผมนะแทบอยากจะเนรเทศตัวเองออกมาปั๊บ TAT ผมว่าตัวเอง
คิดผิดสุดๆ ผมต้องเป็นบ้าไปแล้วแน่ๆ =O= แคปีแรกเท่านั้น ฟิสิกส์ เคมี
ชีวะ คณิต อังกฤษ นี่มันอะไรกัน TOT จริงๆ แล้วผมเป็นคนขี้เกียจ
อ่านหนังสือมากๆ ให้อัพวกต้องท่องต้องจำนี่ยิ่งน่าเบื่อ --=3 ผมนะชอบ
ลงมือปฏิบัติหรือทำการทดลองมากกว่า คะแนนสอบปลายภาคของ
ผมเลยร่วงท้ายเพื่อนๆ อยู่เสมอ =_;; แต่พอขึ้นปีสอง เริ่มเข้าสู่วิชาทาง
การแพทย์แบบจริงๆ จังๆ ผมเลยเริ่มสนุก (เฉพาะที่ได้ลงมือปฏิบัตินะ
เช่น การผ่าอาจารย์ใหญ่!!* โฮ้ๆ แต่ให้อัพวกที่ต้องท่องจำมันยังน่าเบื่อหน่าย
เหมือนเคย =_) อย่างน้อยหลังจากเรียนจบ ผมหวังว่าจะนำความรู้ที่
ได้รับทั้งหมดกลับมาดูแลคนในครอบครัวละนะ สุดท้ายผมเลยทนเรียน
มาเรื่อยๆ แต่...

เรียนๆ โดดๆ เชื่อยๆ เชื่อยๆ แคพอให้ผ่านๆ ไปเท่านั้นแหละ...

ณ ปัจจุบัน เฮียหนึ่งแต่งงานไปเรียบร้อยละ ส่วนเฮียสองกับเฮียสาม
นะหมั้นกับอาซ้อสาวฯ กันหมดแล้ว นั่นทำให้ผมซ้กจะเริ่มอิจฉานิดๆ =^=
(เป็นเด็กขี้ฉ้อฉานะเนี่ย) ผมเพิ่งเรียนอยู่ปีสี่เองนะ กว่าจะเรียนจบยัง
อีกตั้งสองปีแน่ะ (หมอเรียนหกปีนะพี่น้อง) มันไม่แฟร์เลยอะ ทว่าเวลา
ที่ผมมองพวกเฮียๆ แล้วกลับรู้สึกดียังไงไม่รู้แฮะ เพราะที่บ้านผมนะมี
แต่ผู้ชายเจ้าชู้ทั้งนั้นเลย -O- เรื่องผู้หญิงนี่อย่าให้แผลมเขี้ยว มีหวัง
ระเบิดลงตุมตามดับร่างกันแทบไม่ทัน แต่พอเวลาที่พวกเฮียๆ รู้จักหยุด
พฤติกรรมแบบนั้นแล้วหันมาดูแลใส่ใจใครสักคนอย่างจริงจัง มันเป็น
อะไรที่อะเมซิ่งแบบพิลึกๆ ดีเหมือนกัน

"โพร์ทคิดไรอยู่"

"เปล่านี้... เดียวไปละ พู้งนี้ใจอกันน่า >_<"

ผมก็มลงไปหอมแก้มของทรายเบาๆ แล้วลุกจากเตียงก่อนจะหยิบ

* Cadaver ผู้ที่สร้างกายเพื่อการศึกษาทางการแพทย์

เลื้อยขีดสี่ขาขึ้นมาสได้ ออย่าแปลกใจที่เธอเรียกผมว่าไฟร์ท ฮ่าๆ =O=
ความจริงมีอยู่ว่าในรุ่นผมมีคนชื่อเล่นว่าสี่เหมือนกันถึงสามคน TAT ไม่
เชื่อก็ต้องเชื่อล่ะ! เพราะคนจีนส่วนใหญ่ชอบมีลูกไว้ใช้งานเยอะๆ เพื่อน
ที่ชื่อสี่เหมือนกับผมจึงเป็นลูกคนที่สี่ของบ้านเช่นกัน ฮือๆ v-v พวกเรา
เลยต้องระดมหัวสมองกันคิดชื่อเล่นของตัวเองไม่ให้ซ้ำกัน ไม่งั้นเรียกชื่อ
สี่ที่เดียวหันพร้อมกันสามคนมีหวังเซ็งตาย =^=

พวกเราเลยตกลงสละชื่อเล่นที่แท้จริงให้สตรีเพียงหนึ่งเดียวในกลุ่ม
ไป ยัยสี่เลยไม่ต้องมีชื่อใหม่ -_-^

เพื่อนอีกคน ผมเรียกมันว่าไอ้ซาส์ เพราะมันชอบทำตัวซบซ่าด้วย
การดื่มแต่เป๊ปซี่ทั้งวันจนกระเพาะทะลุเอาน้ำรูดได้แล้วมั้ง ส่วนผม
ตอนแรกถูกเรียกว่าไฟร์ =_;; แต่ผมว่ามันให้ความรู้สึกเหมือนตัวเองเป็น
เด็กมีปัญหา ต้องคอยตามหาคนตามใจ โส๊ะๆ พอหะ TAT ผมเลยได้
ชื่อไฟร์ท (Fourth) ซึ่งแปลว่าลำดับที่สี่ในภาษาอังกฤษมาแทน

"พຽ່ນຶຽນເຂົ້າເຮອ"

"พຽ່ນຶຽນເຂົ້າເຮອ" * ะ อาจารย์จะมาตรวจด้วย ต้องเตรียม
รับมือซักหน่อย -.-"

"มาค้ำด้วยกันที่นี้ก็สิ้นเรื่อง หอของทรายก็ล้มหาลัยของไฟร์ท
ตั้งเยอะ จะได้ไม่ต้องเที่ยวไปเที่ยวมาให้เหนื่อย"

จริงด้วย จากตรงนี้เดินไปถึงโรงพยาบาลยังได้เลย แต่ว่า...

"แต่...ฉันไม่มีนโยบายนอนนอกบ้านอะ รับปากเตี้ยไว้แล้วด้วยว่า
จะไม่ค้ำที่อื่น (โดยไม่จำเป็น และนี่ไม่ใช่เรื่องจำเป็นสักกระดิด) ไว้ใจ
กันพຽ່ນຶຽນະ บ้ายบายยย (^-^)//"

หลังจากแต่งตัวเสร็จผมรีบโบกมือลาแล้วชะแวบออกจากห้องของ
ทรายทันที พอได้ยินเสียงเปิดหลอดของเธอดังตามไล่หลังมา ผมรีบวิ่ง
ตรงดิ่งไปที่ลิฟต์อย่างว่องไว >_<

ทำไม!! ทำไมผมถึงมีสันดานเหมือนพวกเฮียๆ ไม่มีผิด อุตส่าห์แอบ
คิดว่าตัวเองไม่ใช่คนแบบนั้นแท้ๆ TAT

* ไปทำงานที่หอผู้ปวย

10

ที่ว่าผมกลับเป็นพวกไม่รู้จักพอ คบอยู่กับคนนั้นแต่กลับชอบคนนี้ไปด้วย แย่วะ -- แฮ็อ ก็ผู้หญิงหน้าตาน่ารักๆ นี่มันล้นโลกจริงๆ นะครับ!! จะให้คบใครแบบจริงจังสักคนผมยังทำไม่ได้เลย เรื่องของเรื่องคือเสียดายคนใหม่ๆ ที่เพิ่งถูกใจนะ แต่จะว่าไป... ผมไม่ค่อยมุ่งมั่นเรื่องก๊วกก๊วกพวกนี้มากนักหรอก แค่ประคองชีวิตให้รอดพ้นจากการเรียนในแต่ละวันยังแทบจะกระอักแล้ว ผมเลยคบสาวๆ ไว้แก้เลี่ยนตำราเรียนแค่สองสามคนพอ (อ่านจนเลี่ยนอะ ==)

แต่ส่วนใหญ่สาวๆ มักจะขอเลิกไปเองเพราะผมไม่ค่อยมีเวลาให้ ไม่มีปัญญาไปคอยเทกแคร์ เข้าถึงเย็นถึง คอยกันสามเวลา หรือพาไปเที่ยวทุกๆ วันหยุดของโลก == จงอย่าไปวุ่นวายกับเรื่องก๊วกก๊วกพวกนี้มากครับ เชื่อกัน เราต้องระลึกไว้เสมอว่าผู้หญิงเปรียบเป็นสารถีอะเมะริง เพราะเธออาจทำให้เราเป็นโรคประสาทตายได้นะครับ --^^

แต่ไม่ใช่ที่ผมจะทำตัวเสเพลแบบนี้ไปเรื่อยๆ เพราะผมแอบภาวนาอยู่ในใจว่าสักวันจะต้องได้เจอสิ่งสำคัญ... ซึ่งเกิดมาเพื่อผมคนเดียวเท่านั้น เหมือนที่พวกเฮียๆ ทั้งหลายเจอสิ่งสำคัญของตัวเองกันหมดแล้ว และผมจะต้องได้เจอสิ่งนั้นเหมือนกัน...

แต่จะเป็นความรู้สึกแบบ First impression อารมณ์ประมาณว่าเจอปั๊บ... บิ่งบ๊ีบ... หรือเปล่านะ O_O!!

เฮียสามเคยเปรียบผู้หญิงเป็นประติมากรรมปูนปั้นบ๊าบอะอะไรไม่รู้ ฟังดูเลอะเทอะพิกล == แต่สำหรับผมแล้วขอเปรียบผู้หญิงเป็นสิ่งที่ถือเป็นเรื่องสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์มากที่สุด ความมหัศจรรย์ของสิ่งนั้นทำให้สิ่งมีชีวิตนับล้านๆ บนดาวเคราะห์สีฟ้าแห่งนี้มีชีวิตอยู่ได้ ถ้าไม่มีสิ่งนั้นล่ะก็... คนเราคงมองเพ่งกันยกโลกแล้วละ --^

นั่นแน่ๆ อย่างมาตอบอะไรน้ำเน่าๆ ว่าสิ่งนั้นคือ 'ความรัก' นะครับ >_<

หากไม่มีความรัก... ใช่ว่าคุณจะตายภายในสองสามนาที่สักหน่อย สำหรับผมเลือกที่จะตอบว่า 'อากาศ' นั่นเพราะว่า...

คนเรา... खाดอาหารได้มากที่สุดถึงสองอาทิตย์

คนเรา... ขาดน้ำได้นานสุดอาจจะสามหรือเจ็ดวัน
แต่คนเรา... ขาดอากาศได้ไม่ถึงห้านาที
และเธอคนนั้นจะเป็นอากาศของผม
อากาศ... ที่ผมไม่อยากขาดไปสักนาทีเดียว ^_^

1

I'm Yoye

- ฉันคือโยเย -

ทักๆๆ ตีๆๆๆ
"หยุดนะ!! นิ่งเด็กแสบ"
"อย่าตามฉันมานะ ไอ้พวกบ้า!! TAT"
"จ่ายหนี้มาซะดีๆ"

โอ๊ย หน่งหนี้อะไรละ!! เงินจะยาไส้ยังจะไม่มีอยู่แล้ว -O- แยกๆๆ
ตอนนี้ฉันกำลังวิ่งเร็วจี๋หนีไอ้ئرอกแตกสามตัวในชุดสีดำอ้อมผมสีซีๆกันนั้น
อย่างไม่คิดชีวิต โอ๊ยยย หนี้อยสุดๆ

พระเจ้า!! ที่ผ่านมาหนูงยังวิ่งไม่พออีกเหรอกะ ถึงได้ส่งพวกมันมา
ไล่ล่าหนูกอีก TOT

"ฉันบอกแล้วไงว่าไม่มีเงิน ไม่มีเงินไว้ยย!!"

ฉันตะโกนอย่างบ้าคลั่ง แต่ไอ้ئرอกแตกสามตัวนั้นหาได้ฟังไม่
พวกมันยังวิ่งตามล่าหนีไม่ก็บาท (แต่หลายหมื่นอยู่ --;) อย่างไม่รู้จัก
เหน็ดเหนื่อย พ่อแม่เลี้ยงดูด้วยเอ็มร้อยแปดสิบเหรอพะ พวกแกถึงได้
เหนื่อยไม่เป็นเหนีย

"ฮืม จับได้แกละแน่นิ่งเด็กแสบ!!"

"แยกๆๆ"

"ทำให้พวกฉันต้องเหนื่อยขนาดนี้ แยกๆๆ แกต้องตายสถานเดียว!!"

คำขู่ของไอ้ئرอกแตกสามตัวนั้นช่วยเติมพลังให้ฉันประหนึ่งว่า
กระดกกระทิงแดงเข้าไปเจ็ดขวด ฉันจะวิ่ง! วิ่งให้ขาข้างใดข้างหนึ่งมัน

12

หลุดไปเลย และฉันจะยังวิ่งต่อไป วิ่งมันทั้งๆ ที่มีขาข้างเดียวนี่แหละ --

เดี่ยวขอคืนรายการด้วยการแนะนำตัวเองสักนิดแล้วกัน ฉันชื่อโยเย ค่ะ ตอนนี้อายุสิบเก้าปี เป็นลูกพ่อขุนรามฯ กำลังเรียนอยู่ชั้นปีสอง เมื่อห้าปีก่อนครอบครัวฉันประสบอุบัติเหตุรถคว่ำ พ่อและแม่จากไปทั้งคู่จากเหตุการณ์ในครั้งนั้น ตอนนี้อยู่คนเดียวที่อาศัยอยู่กับลุงแท้ๆ ที่มีอาชีพเป็นนักวาดการ์ตูนได้แห่ง เอ้อ แค่ได้แห่งมันยังไม่พอนะสิ เพราะลุงฉันดันเป็นพวกผีพนัน ตั้งแต่แทงหวย ดีไก่ชน ไฮโล รัมมี่ ป็อกแดง บลาๆๆ ไม่หมดไม่สิ้น --^ แล้วที่ไอนรักแตกสามตัวนั้นวิ่งไล่ล่าอย่างกับจะฆ่าฉันแบบนี้ นั่นเป็นเพราะลุงมาพุดจาหว่านล้อมขอให้ฉันเป็นผู้ค้าประกันเงินกู้ดอกเบี่ยมหาโหดให้ T_T แล้วพอลุงไม่มีเงินจ่ายหนี้พร้อมดอกเบี่ยตามกำหนด พวกมันเลยตามมาไถเงินกับฉันแทน ฮือๆ ลำพังแค่ค่าเช่าบ้าน ค่ากินอยู่ยังไม่พอใช้อยู่แล้ว มิทราบว่าจะไปหาไ้อ้เงินเงีง่าพวกนั้นได้จากที่ไหนพะ!!

"บอกให้หยุดไว้ยัย!!"

ส่วนไอนรักแตกสามตัวนั้นน่าจะเรียนรู้อได้แล้วนะว่าต่อให้ตะโกนจนคอแตก ฉันก็ไม่มีทางหยุดวิ่งหรือก TAT

แฮกๆๆ แต่ตอนนี้ฉันชักจะเหนื่อยมากๆ แล้วนะ ขึ้นยังวิ่งต่อ ข้างขาข้างใดข้างหนึ่งอาจจะหลุดจริงๆ ก็ได้ ว่าแล้วฉันเลยหยุดวิ่งพลางหายใจอย่างเหนื่อยหอบ ขอเวลานอกสิบวินาทีนะ TAT แต่พอเหลียวมองไปทางด้านหลังเลยพบว่าไ้อ้สามนรกแตกนั้นก็หยุดวิ่งพลางหายใจอย่างเหนื่อยหอบไม่ต่างกัน -O- หน้าของพวกมันมองมาที่ฉันอย่างเคียดแค้นแถมไ้อ้หัวหน้านรกแตกนั้นยังทำท่าปาดคอคอยแล้วตะโกนเสียงสนั่นสยามเมืองยิ้มว่า

"แกตายแน่เน็งเด็กแสบ ย้ากกกกกก!!"

"กรี๊ดดดดด!!"

ฉันแผลงแหกปากแล้วพุ่งตัววิ่งหน้าตั้งต่อทันที ก่อนจะมาเจอกับอาคารก่อสร้างอันทันสมัยแห่งหนึ่งที่มีตัวหนังสือขนาดยักษ์ติดอยู่บนตัวอาคารด้านหน้าว่า 'โรงพยาบาลโคกา'

ฮ่า!! O_O โรงพยาบาลงั้นหรือ ดีเลย ช่างในนั้นแหละคนพลุกพล่าน ดีกว่าให้ไปวิ่งฝ่าไฟแดง ตัดถนน วกเข้าซอยอย่างเมื่อกี้ตั้งเยอะ ฉันเลยตัดสินใจวิ่งเข้าไปในโรงพยาบาลศีกาแสนเศร้านี้ด้วยความคิดอันเก๋ กู้ด -_- ฮีๆ คราวนี้พวกแกจะต้องเจอกับคนร้อยแปดพันเก้า ทั้งหมดเออ พยาบาลเออ ผู้ป่วยนอนเตียงเออ นั่งเตียงอยู่บนรถเข็นเออ บลาๆๆๆ

โธ่ๆๆๆ ฉลาดมากเลยโยเย เธอเลิศที่สุด =O=

ทักๆๆๆ พลังๆๆๆ

"โอ้ยยย ชาฉัน แหกตาคุบ่างดิยะหล่อน!!"

"แขนฉานนน จะฆ่ากันหรือไง!!"

"ฮือากกก!! หูฉันไ้วย"

"ขอโทษค่ะ TTATT"

เอ่อ ไม่น่าเข้ามาในนี้เลย ฉันเกือบทำให้ผู้ป่วยบางรายกลายเป็น อัมพฤกษ์อัมพาตซะแล้ว -_-;;

"นี่คุณ!! ห้ามวิ่งในโรงพยาบาลนะคะ"

เสียงแผดร้องของพยาบาลคนหนึ่งดังขึ้น แต่ฉันมีอาจหยุดเคลื่อนที่ได้ตอนนี้ พวกมันวิ่งตามหลังฉันอยู่ห่างกันไม่ถึงร้อยเมตรด้วยซ้ำ O_O ฉันต้องพยายามหาที่ซ่อนสินะ แต่ที่ซ่อนดันไปเปล่า

"หยุดนะนั่งตัวสวย!!"

"ห้ามตะโกนเสียงดัง นี่มันเขตปลอดเสียงนะคะ"

"แกต้องละนะ ฉันจะจับตัวแกไปขายที่มาเลย์"

"ฉันบอกให้พวกคุณเลิกตะโกนเสียงดัง ไม่งั้นฉันจะแจ้ง ร.ป.ภ. นะคะ"

"ปิดโอ้ไ้วยยย!!"

ฮ่าๆๆๆ O-O สมน้ำหน้าพวกมัน ฉันวิ่งสะเปะสะปะ พยายามวิ่งหาทางออกไปจากชั้นล่างที่ได้มีไปด้วยผู้คนในโรงพยาบาลแห่งนี้ และในขณะที่ลิฟต์ตัวหนึ่งกำลังจะปิด ฉันพาร่างอันผอมแห้งของตัวเองพุ่งเข้าลิฟต์ตัวนั้นทันที

บี๊!! ประตูลิฟต์ปิดสนิทพอดี ฉันไม่ถูกหนีบแต่อย่างใด

14

"ทำแบบนี้ฉันทรายนะหนู --"

"แสบๆๆๆ ขอโทษค่ะ --;"

"จะไปชั้นไหนล่ะ"

ฉันหยุดคิดไปนิดหนึ่ง จะไปชั้นไหนดีหว่า

"แสบๆๆๆ ชั้นผู้ปวยค่ะ"

"ชั้นบนนี่เป็นชั้นผู้ปวยหมดแหละหนู =_="

ดูเหมือนว่าพนักงานกตลิตต์แก่ๆ นี้จะเริ่มมีน้ำใจหน่อยๆ แล้ว ฉันเลยทำเป็นหัวเราะกลบเกลื่อนพลางหันไปมองแผงรายชื่อชั้นต่างๆ ที่แปะอยู่ด้านข้าง เร็วเข้า!! เลือกลูกชั้นหนึ่งเถอะ ก่อนที่ตาแก่นี้จะฆ่าฉันหมกลิตต์ TAT

"เอ่อ ชั้นสี่ แผนกอายุรกรรมค่ะ"

พนักงานกตลิตต์แก่ๆ กดปุ่มชั้นสี่ให้แล้วหันมาจ้องหน้าฉันเขม็ง -- ส่วนฉันได้แต่ยืนหอบพร้อมกับปวดเหงื่อจากการวิ่งหนีความตายมาเมื่อกี้ ตำนานวิ่งมาราธอนของโอลิมปิกจะถูกฉันล้มล้างตั้งแต่บัดนี้ เชื่อสิว่าอีตาพิธิบิเดส* ที่เป็นทหารชาวกรีกวิ่ง (หนี) ได้ไม่เท่าฉันหรอก =^=

"นี่หนู... กำลังหนีอะไรมาอยู่ไซ้มัย"

"เอ่อ..."

"การขโมยเป็นสิ่งผิดกฎหมายนะหนู"

"=O="

อะไรกัน!! ตาแก่ดิงตองบ๊องบวมเอ๊ย ส่วนไหนของฉันดูเหมือนขโมยกันยะ

"ถึงชั้นสี่แล้วหนู --"

"เอ่อ หนูไม่ได้เป็นขโมยนะคะ -O-!!"

ฉันรีบปฏิเสธแต่พนักงานกตลิตต์แก่ๆ นี้กลับผลักฉันออกมา แล้วกดปุ่มปิดประตูลิตต์ใส่ทันที -- ฉันยืนลอยคว้างทั้งตั้งอยู่ที่ชั้นสี่ แผนก

* Pheidippides ทหารชาวกรีกเมื่อประมาณ 490 ปีก่อนคริสตกาล ผู้เป็นตำนานแห่งการวิ่งมาราธอน โดยเขาได้วิ่งจากทุ่งมาราธอนไปเมืองเอเธนส์เพื่อบอกข่าวชัยชนะของกรีกในการรบระหว่างกรีกกับเปอร์เซียเป็นระยะทาง 40 กิโลเมตร หลังจากนั้นเขาเสียชีวิตลงเนื่องจากการวิ่งระยะไกลโดยไม่ได้หยุดพัก

อายุอากรรมอะไรสักอย่างนี้แล้ว =_= เอาล่ะ! ต้องหาที่ซ่อนตัวสักพัก
ยังไงไอนรกแตกสามตัวนั้นไม่น่าจะตามหาฉันเจอหรอก พวกมันไม่รู้ที่
ฉันขึ้นมาอยู่ชั้นสี่แล้ว ฮีๆ

"ตาแก่นั่นบอกว่าัยัยเด็กแอบขึ้นมาที่ชั้นสี่"

ัยัย -O-!! นั่นมันเสียงของไอ้หัวหน้านรกแตก Men in Black
นี่หว่า!!

"จันแยกย้ายกันหาดีกว่า แยกไปดูแถวบันได ส่วนแยกไปดูแถวๆ หน้า
ลิฟต์ ฉันจะหาัยัยเด็กแอบแถวๆ นี้เอง"

อะไรกันเนี่ย... พนักงานกดลิฟต์แก่ๆ นั่นบอกพวกมันจันเรอะ

ตายแล้ว!! ตาแก่ซี่ฟ็องนั่น TAT ฉันขอให้ลิฟต์ตัวนั้นค้าง ฮีๆ แม้
ว่าฉันจะไม่ใช้ลูกหลานแท้ๆ แต่อย่างน้อยเขาน่าจะมีน้ำใจต่อเยาวชนตัว
เล็กๆ คนนี้บ้างสิ! ฉันแข่งในใจพร้อมกับพยายามทำตัวลึบเล็กที่สุด ฉัน
ต้องหาทางหนี! หนี! ฉันต้องปกป้องชีวิตตัวเองให้ได้ เอ๊ะ! ช่างๆ ตัวฉัน
มีรถเข็นที่เต็มไปด้วยชุดผู้ป่วย...

เอ๊ะ! O_O ทำไมฉันไม่ปลอมตัวเป็นผู้ป่วยแล้วแกลงไปนอนอยู่ที่
เตียงสักสิบนาทิละ อย่างน้อยรอให้พวกมันแน่ใจว่าฉันไม่เจอจริงๆ แล้ว
ค่อยชิงหนีไปที่หลังไม่ดีกว่าหรอ เก่กูดที่สุด >_<

คิดแผนได้แล้ว ฉันแอบหยิบชุดผู้ป่วยมาหนึ่งชุดแล้วรีบวิ่งไปเปลี่ยน
ในห้องน้ำภายในเวลาไม่ถึงห้านาที

เอาล่ะ!! เรียบร้อยแล้ว

"อยู่ไหนวะ ฮีมมม!!"

O_O ฉันหยุดชะงักอยู่ตรงหน้าประตูห้องน้ำทันที

"ถ้าเจอตัวเมื่อไรนะ กรอบบบ กรอบบบ"

ไอ้หัวหน้านรกแตกนั้นบอกกลางหัดนี้ตัวเองไปด้วย เล่นเอาขาฉัน
สั่นพับๆ แบบว่าก้าวไม่ออกเลยทีเดียวนะ นี่ถ้ามันหันหลังกลับมาต้องเห็น
ฉันแน่ๆ TOT ทำไงดี... ฉันต้องถูกฆ่าตาย หรือไม่อาจจะถูกจับไปขายที่
มาเลย์แน่นอนเลย

"จะเป็นลมหรือเปล่านั้น วันหลังถ้าจะมาเข้าห้องน้ำควรเรียกให้

16

พยาบาลหรือญาติมาเป็นเพื่อนด้วยจะดีกว่านะคะ ^^"

"-O-"

"มาค่ะ ฉันจะพาไปส่งที่เตียง แล้วเตียงของคุณอยู่ห้องไหนคะ"

"-O-"

"^_^?"

"ทะ...ทางนั้นค่ะ"

ฉันบอกเสียงสั้น สาวสวยในชุดกาวน์สีขาวรวากับนางฟ้า (เธอไม่ใช่พยาบาล เพราะไม่เห็นมีหมวกประหลาดๆ บนหัวเลย) เข้ามาประคองฉันเชื่อแล้วว่าคนไทยไม่เคยทิ้งกันจริงๆ!! ขณะที่ไอ้หัวหน้ารักแตกหันซ้ายหันขวามองหาฉันยกใหญ่ ฉันพยายามก้มหน้าหลบอยู่ตรงโหล่นางฟ้า ใจดีและเดินผ่านมันไปอย่างหวุดหวิด

ฟูว~ โลงอกไปที่ >_<

"เตียงไหนคะคุณ"

"เอ่อ... -_-"

ฉันมองหาเตียงผู้ป่วยที่ยังว่าง แต่มันเต็มหมดทุกเตียงอ่า -_-; แต่ละเตียงมีทั้งคนแก่ คนหนุ่ม คนสาวนอนแผ่สองสลึงกันหมดแล้ว นั่น!!

O_O ตรงไหนก็ยังเหลือเตียงว่างนี่นา

"นั่นค่ะ ตรงนั้นค่ะ" ฉันรีบชี้ให้สาวสวยในชุดกาวน์สีขาวดู เธอพยักหน้าแล้วประคองฉันเดินไปที่เตียงตรงไหนนั้น เอ๊ะ!! แอบเห็นไอ้ลูกน้องนรกแตกหมายเลขหนึ่งกับหมายเลขสองเดินหาฉันอย่างหัวเสียในห้องนี้ด้วย ฉันอยู่นี่เพี้ยย ไอ้พวกหน้าโง่ -_- แต่พวกแกไม่ต้องหาฉันเจอนะ แค่อยากบอกให้ฟังเฉยๆ

"เจ้บั้งไปไหนมาอ๊ะ ผมเดินตามหาตั้งนาน -_-^"

"อ้าวไฟร์ท!! เพิ่งมาหรือ รู้มั๊ย... วันนี้นายมาขึ้นวอร์ดสายอีกแล้วนะ"

ผู้ชายคนนี้ได้ชุดกาวน์แบบเดียวกับหมอเลยละ >_< เขาเดินมาทักสาวสวยในชุดแบบเดียวกันที่ประคองฉันเดินมาส่งที่เตียง ก่อนจะหยุดยืนหัวทวดๆ เหมือนเด็กตัวเล็กๆ อืม เขาน่ะตาดีๆ ปากแดง ผิวขาว จมูก